

PEKÁREŇ

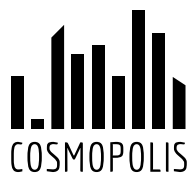
u Brooklyne

JULIE CAPLINOVÁ



*Vstúpte do
voňavej pekárne,
kde už na vás
čaká kávička,
koláčiky a príbeh
plný lásky.*





PEKÁREŇ
u Brooklyne

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ
PEKÁREŇ
u Brooklyn

Vydala GRADA Slovakia, s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 59. publikáciu

Anglický originál *The Little Brooklyn Bakery* vydaný vydavateľstvom
HarperCollins Publishers Ltd. v roku 2018, preložila do slovenčiny Alexandra Janogová.

Jazyková redakcia Adela Orémusová
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2021
Počet strán 368
Tlač Finidr, s. r. o., Český Těšín

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
The Little Brooklyn Bakery.

Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2018
Cover Illustration © Kateřina Brabcová

Slovak edition © GRADA Slovakia, s.r.o., 2021
Translation © Alexandra Janogová, 2021

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-137-0 (ePub)
ISBN 978-80-8090-136-3 (pdf)
ISBN 978-80-8090-135-6 (print)

*Pre Justina,
ktorý sa so mnou podelil o svoje prvé
dobrodružstvo v New Yorku.*



1. kapitola

„Je to naozaj skvelá ponuka,“ odvetila Sophie a pocítila len nepatrnú ľútosť nad tým, že ju musí odmietnuť. Raz sa do New Yorku určite vyberie. „Lenže ja teraz jednoducho nemôžem odísť.“

Angela sa zamračila. „Chápem, že je to narýchlo, najradšej by som Mel uškrtila za to, že si zlomila nohu.“

„Iste to neurobila naschvál,“ podotkla Sophie taktne.

„Nie, ale je to dosť zle načasované. Mám síce kopec ľudí, ktorí by ju radi na polroka v New Yorku zastúpili, no pokiaľ ide o jedlo, ty si moja najlepšia novinárka. Bola by si *úžasná*.“

„To je od teba milé, Angela...“

„Milé?“ Angela nadvihla jedno zo svojich desivo vytrhaných uzučkých obočí. „Nesnažím sa byť milá. Som len úprimná. Si skvelá novinárka a ja by som si priala...“ zavrtila hlavou, „... nieže to budeš niekde rozprávať... priala by som si, aby si si trochu viac užívala.“

„A tiež si zúfalá,“ podpichla ju Sophie.

„Jasné, aj to.“ Angela sa zasmiala a odložila pero, ktoré zvierala v ruke. „Aspoň o tom popremýšľaj. Je to skvelá príležitosť. Takáto výmena sa nedeje často a keby som nemala dvojičky, neváhala by som ani sekundu.“

„A čo Ella? Určite by išla veľmi rada,“ navrhla Sophie.

Angela naklonila hlavu nabok. „To dievča má dvadsaťdeväť rokov, ale správa sa ako dvanásťročné. To by bola katastrofa.“

„Možno by nebola taká zlá.“

Angela nadvihla druhé obočie. „Veľmi dobre viem, ako jej pomáhaš. Bez teba by tu neprežila.“

Sophie sa potmehúdsy usmiala: „Takže ma do New Yorku poslať nemôžeš.“

Angela sa usmiala a zavrela zápisník. „Nejako by sme si už poradili.“ Sophie sa zdvihla k odchodu. „Naozaj, Sophie,“ zvažnala Angela, „slúb mi, že o tom budeš premýšľať.“

* * *

Sophie sa vrátila do spoločnej kancelárie, kde sa všetci ešte stále bavili o Mel a o tom, ako škaredo jej praskla kosť, keď na záver večierka usporiadaného na počesť toho, že sa na polroka odchádza flákať do New Yorku, skočila zo stola. Oproti nej sa nad stoličkou zľahka pohojdával héliový balónik s nápisom *Budeš nám chýbať*. Nieкто by ho mal dať dole skôr, než sa k Melinmu stolu prihrnie tá typicky americky znejúca Brandi Baumgartenová.

To chúďa si rozhodne zaslúži niečo viac než lepkavé kolieska od prosecca a odrobinky z Monster Munch (Meliných najobľúbenejších čipsov) pokrývajúcich celý povrch stola. Sophie schmatla nožničky, vrhla sa k balóniku a s vnútorným uspokojením ho odstrihla. Urobila správnu vec, keď Angelinu ponuku odmietla. Myšlienka na Brandin stôl na druhej strane Atlantiku ju až príliš desila. A chúďa Brandi príde práve sem. Do cudzieho mesta. Úplne sama. Sophie pri tej predstave striaslo. Možno by jej na privítanie mala upiecť nejaké sušienky, také tie nadýchané s poriadnym množstvom čokoládových kúskov, aby sa tu cítila ako doma. A prinesie jej kávu. Američania sú do kávy blázni. Žeby pre ňu prichystala uvítací anglický balíček? Londýn od A po Z. Dáždnik. A tiež...

„Zem volá Sophie. Ako sa píše *macarons*?“

„Prepáč. Čo si hovorila?“ Stiahla balónik k sebe a prepichla ho nožičkami.

„Super,“ skonštatovala Ella, kolegyňa z gastro sekcie v *CityZen*. „Tiež som to chcela urobiť. Teda, myslela som na to. A ako sa teda píše *macarons*? Nedokážem si to zapamätať.“

Sophie jej to vyhláskovala a posadila sa oproti Elle.

„Čo od teba chcela Angela? Máš nejaké problémy?“

Sophie pokrútila hlavou. Stále bola ešte trochu vedľa z ponuky ísť pracovať do americkej mutácie *CityZenu* na Manhattane. Keby to Elle povedala, už by sa jej nezbavila.

„Aký si mala víkend?“ Ella urobila grimasu. „Sakra, automaticky sa mi to opravilo na *makaróny*. Môžeš mi to vyhláskovať znova? Bola som v tej novej francúzskej reštaurácii v Stoke Newington. Trochu dialka, ale... ha, aká bola *Le Gavroche* v sobotu? Ach... ale nie, to neurobil!“

Sophie na okamih zatvorila oči a prinútila sa nenútene usmiať. „Bohužiaľ, nedostali sme sa tam. Jeho maminka bola chorá.“

„Panebože, tá ženská je chorá stále.“

„Nemôže za to,“ bránila ju Sophie a nevšímala si vnútorný hlas, ktorý, ako správna mrcha, nadšene súhlasil. Bola zlá, keď si priala, aby si pani Soamesová načasovala svoje choroby aspoň trochu lepšie? „A tentoraz to bolo vážne. Išli sanitkou do nemocnice. Chudák James strávil celú noc na pohotovosti, aby hneď vedel, čo sa deje.“

Ella sa zamračila a skonštatovala: „Si príliš dobrá. A poriadne veľa mu toho odpúšťaš. Nezaslúži si ťa.“

„Nemilovala by som ho, keby aj on nebol dobrý. Koľko poznáš mužov, ktorí majú na prvom mieste rodinu?“

Ella našpúlila svetloružové lesklé pery. Pravdepodobne už zasa vyrabovala skrinku kolegyňke vizážistke. „To je fakt. Greg zabudol na Deň matiek, moje narodeniny aj naše výročie.“

Sophie by najradšej pretočila oči, ale ovládla sa. Greg si nepamätal takmer nič, len to, kedy má ďalší zápas v halovom futbale.

* * *

„Si úplne úžasná kuchárka,“ pochválil ju James a odložil príbor. Sophie prikývla, pretože ju samu potešilo, ako sa jej *massaman* kari podarilo – sladké a pikantné presne tak akurát. A zemiaky neboli ani príliš mäkké, ani príliš tvrdé.

Sedeli v jej priestrannej kuchyni a medzi nimi horela sviečka. Pondelkové večery mala z celého týždňa najradšej. Varila vždy nejaké špeciálne jedlo, pretože vedela, že James celý víkend behal okolo matky. Býval u nej tri dni v týždni a zostávajúce štyri u Sophie v byte. Sophie podozrievala pani Soamesovú, že zasa až taká chorá nie je, iba chce, aby bol jej syn u nej. Lenže kto by jej to mohol vyčítať?

„Raz by som sa mal s tebou oženiť.“ Mrkol na ňu, zdvihol pohár, zakrúžil rubínovočerveným vínom a znalecky k nemu privoňal. Bol to veľmi príjemný austrálsky merlot, ktorý zohnala na základe odporúčania odborníka na víno v práci a stál malý majetok.

„To by si sa mal,“ odvetila a srdce sa jej príjemne rozbúchalo. Nebolo to prvý raz, čo jej povedal niečo podobné. A ona si pomyslela, že možno v sobotu v *Le Gavroche*, na druhé výročie ich prvého rande... jednoducho dúfala...

„Tak ako bolo dnes v práci?“ Na Jamesovi bolo milé, že sa o ňu vždy zaujímal.

„Spomínaš si, ako som ti hovorila, že Mel v piatok odlieta? Zlomila si nohu. Nemôže ísť do New Yorku.“ Sophie zaváhala a zasmiala sa. „Angela mi ponúkla jej miesto.“

„Čože? Chce, aby si išla do New Yorku?“ James vyzeral znepokojene.

„Neboj sa, odmietla som to. Neopustila by som ťa.“

James sa usmial a potľapkal ju po ruke. „Keby si vážne chcela ísť, neprekážalo by mi to.“ Odmlčal sa a potom si jej ruku pritisol k perám. „No príšerne by si mi chýbala, miláčik. Bolo by to ťažké, keby si odišla.“ Sophie sa zdvihla, postavila sa za neho a rukami ho objala okolo hrudníka. Bola rada, že Angelinmu lichoteniu nepodľahla. Jedného dňa by sa však do New Yorku chcela pozrieť. Možno by tam mohli ísť s Jamesom spolu. Napríklad na svadobnú cestu.

James sa otočil a nežne si pritlačil tvár k jej krku. „Pôjdeme dnes spať skoro? Som hotový. Tá cesta z Cornwallu ma vždy takmer zabije.“

„Musím ešte upratať.“ Sophie sa rýchlo rozhliadla po kuchyni plnej špinavého riadu. Teraz by bola radšej, keby pri varení neurobila toľko neporiadku a keby James nebol stále taký unavený. Ťažko však od neho môže chcieť, aby jej pomohol, keď práve prešiel cez tristo kilometrov.

A vlastne... Asi by sa vôbec nemala sťažovať. Koľko ľudí v jej veku má takúto kuchyňu? Koľkí bývajú v luxusnom byte v Kensingtone? Lenže otec na tom trval. Nebolo by to od nej pekné, keby odmietla. Hoci otca nadovšetko milovala, neznamenal to, že mu dovolí, aby jej pomáhal nájsť si prácu (pohovoril si s niekým z predstavenstva) alebo jej platil drahú súkromnú školu (keď už si zvykla na miestne gymnázium). A nepripadalo jej ani správne používať svoj aristokratický titul.

Keď konečne všetko upratala a prišla do spálne, James už tvrdo spal a izba bola ponorená do tmy. Jamesovi nikdy nenapadlo, aby jej rozsvietil lampičku na nočnom stolíku. Potichu sa vyzliekla, vklzla do postele a pritúlila sa k nemu. Žiadnej reakcie sa však nedočkala. Chudáčik, bol úplne hotový. Tuhý. Usmiala sa a odhrnula mu z čela splasnutú ofinu. Bol to dobrák. Staral sa o mamu a nikdy sa ani slovom nestážoval. Sophie zavrela oči. Vážne mala šťastie. Kto potrebuje New York?

* * *

Meškám, zídeme sa až tam. Dnes mám síce voľno, ale viem, že sa na teba môžem spoľahnúť. Si skvelá. Kx

Sophie sa nad esemeskou usmiala. Kate bola ešte horšia než ona. Vždy sa snažila čo najviac toho stihnúť. Stavila by však poslednú libru, že Kate strávila noc u Bena a že to bol dôvod, prečo teraz mešká. Ešte stále boli v tej zamilovanej, vášnivej fáze, kedy sa nedokázali jeden druhého nabažiť. Niežeby si niečo také Sophie pamätala s Jamesom. Ich láska bola od začiatku taká jemnejšia a nežnejšia, žiadne horúčkovité vzplanutie. Sophie si nebola istá, ako by s takouto ohnivou sexualitou vôbec naložila. Jednoducho taká nebola a čiastočne mala pocit, že by to vlastne bolo trochu sebecké. Nemala by byť láska nežná, objímajúca a vrúcna? Niečo, o čo je potrebné sa starať? Nemohla však poprieť, že Katino šťastie a *joie de vivre* sú láskyplné, a keď Ben pri pohľade na Kate prižmúri oči, je to také intenzívne, že Sophie naskočí husacia koža.

Zatiaľ čo čakala na svoje kapučíno a počúvala syčanie kávovaru, ktorý obsluhovalo jedno z dievčat, ktoré tu zvykli v sobotu pracovať, pozrela sa znova do výkladu s dobrotami. Nemala by, ale vyzerali tak fantasticky. Nie, nie, nemá to cenu – škoricovému slimákovi jednoducho nedokáže odolať.

Do jednej ruky si zobrala tanierik, do druhej hrnček, plecom sa snažila pridržiavať si kabelku, aby jej nepadla a nebuchla do žiadneho stolíka, a opatrne sa preplietala medzi prázdnyimi stoličkami k svojmu obľúbenému miestu v rohu, odkiaľ bolo vidieť na rušnú ulicu.

Lenže jej obvyklý stôl bol, bohužiaľ, už obsadený. Sedela pri ňom unavené vyzerajúca žena s batolaťom, ktoré rozhorčene kvílilo. Veľké modré oči mu blýskali hnevom a ručičkou zvierajúcou plastovú

lyžičku mávalo vo vzduchu v snahe dosiahnuť na téglik s jogurtom, ktorý jeho matka držala tak akurát mimo dosahu. Sophie bolo jasné, prečo je téglik mimo nebezpečnú zónu. Dievčatku sa už podarilo rozmazať si väčšinu jogurtu do vlasov a matka sa ho práve snažila očistiť. Sophie to však pripomínalo skôr zápas s chobotnicou.

Posadila sa k vedľajšiemu stolíku a s jemným úsmevom sa pozerala na ich zápolenie. Práve sa chcela otočiť, keď sa mladá maminka obzrela. Zlostne sa zahľadela na Sophie a ústa zovrela do znechuteného úšklabku.

Sophie si príliš rýchlo odpila horúcej kávy, takže si popálila jazyk a hneď odvrátila pohľad. Tá priama, zúrivá nenávisť smerovaná k nej, ju šokovala. Takmer mala pocit, akoby jej niekto fyzicky ublížil. Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchla, aby sa upokojila. Chúďa mamička... Pravdepodobne je len vystresovaná, určite to nie je nič osobné. Vykúzlila na tvári úsmev, tentoraz si opatrne upila kávy a znova sa na ňu pozrela. Hádám jej milá, priateľská tvár trochu pomôže.

Lenže to sa poriadne mýlila. Znechutenie na ženinej tvári sa ešte prehĺbilo, vrásky okolo zovretých pier vyzerali ako povrch zoschnutého orecha. Jednou rukou zúrivo utierala batola, akoby namiesto servítok držala rozviate plachty v búrke.

Ženino utrpenie sa nedalo nevnímať. Sophie na okamih zaváhala. Nedokázala však tú úplne nešťastnú maminku ignorovať.

„Ste v poriadku?“ spýtala sa nasmelo, akoby sa snažila podať pomocnú ruku levici.

„V poriadku?“ vyštekla žena. Dievčatko začalo nariekať a tvár jeho matky sa náhle premenila, akoby sa prepadla do seba – hnev a zlosť nahradila ohromná ľútosť. „Ach, Emi, dievčatko.“ Vzala dieťa aj so zamazanými prstíčkami do náručia, pritisla si ho k sebe a hladila ho po chrbátiku. „No, no, maminku to mrzí.“

Sophie pocítila osteň závisť a takmer nepatrne sa jej zovrela maternica. Raz snád'...

Dievčatko sa pevne držalo svojej mamy a postupne prestávalo plakať. Náhle však zvýsklo a vrhlo sa na téglik s jogurtom. Žena sa odovzdane usmiala a zavrtela hlavou. „Ty čertica malá.“ A vtlačila dievčatku pusu na jemnučké kučierky. Potom si ho posadila do lona a keď téglik postavila pred nich, podala dcérke lyžičku.

Žena sa pozrela na Sophie pokojným, vyrovnaným pohľadom, no napriek tomu v ňom bolo badať poriadnu dávku hnevu. „Pýtali ste sa, či som v poriadku?“ Oči jej zaiskrili slzami a hlavu bojovne naklonila nabok.

„Áno, nepotrebuje pomoc? Určite to musí byť veľmi náročné.“ Sophie sa usmiala na dievčatko, ktoré bolo teraz neporovnateľne šťastnejšie. „Je nádherné. Aj keď ten neporiadok vám teda nezavídím. Nechcete ešte priniesť nejaké servítky alebo niečo iné?“

„Nádherné a *moje*,“ odvetila žena znepokojene a ochranným gestom dievčatko objala.

„No, áno, samozrejme,“ odvetila Sophie obozretne. Hádám si tá žena myslí, že jej chce uniesť dcéru?

„Aj keď to tá asi veľmi netrápi, však, Sophie? Deliť sa o čokolívek.“ Ženin tón sa premenil a náhle vyzerala vyčerpane. Zvesila plec a na tvári sa jej mihol výraz bolesti.

Sophie zamrzol úsmev na tvári. To náhle tykanie zrejme naznačovalo, že by mala vedieť, o čo tu ide. A ako to, že tá žena vie, ako sa volá?

„Len som sa snažila pomôcť.“ Lutovala, že sa na ženu vôbec pozrela.

„Ty? Pomôcť?“ Žena sa trpkó zasmiala. „Myslím si, že si mi už dosť pomohla. Pomohla si mi predsa zbaviť sa manžela.“

„Čože?“ Sophie si práve znova chcela upiť kávy a tak sa jej ruka zastavila v polke cesty.

„Si na seba pyšná? Bohatá mrcha s bytom v Kensingtone a tatickovým sídlom v Sussexe. Zistila som si toho o tebe dosť. Lady Sophie Bennings-Beauchampová.“

Sophie spadla sánka. Tá žena si teda vážne dala záležať. Nikto z kolegov v práci o jej aristokratickom pôvode nemá ani tušenie. Pas drží pred sliedivými očami pekne v tajnosti. Vlastne ho videla len Kate a bola vtedy natoľko profesionálna, že sa o tom vôbec nezmienila.

„Ten titul ne...“ začala sa automaticky brániť, pretože to tak robila vždy, ale tá žena ju nenechala dopovedať.

„Pekný, pohodlný život. Nedivím sa, že James polovicu toho svojho trávi s tebou. U teba asi nikde nevisí opraná bielizeň. A v noci ho nebudí plač malej.“

„James?“ Sophie stuhla. Už keď otvorila ústa, vedela, že to bude znieť ako to najväčšie kliše z kníh: „Čo ten s tým má spoločné?“

„James Soames. Môj muž. Žije v Londýne od pondelka do štvrtka. Domov do Newbury prichádza za svojou ženou a dcérkou od piatka do nedele.“

„Ale... on predsa jazdí do Cornwallu.“ Sophieho nohy akoby niekto zalial do olova a prikoval k stoličke. „Teraz je v Cornwalle.“

„Nie, to teda nie je, ty hlupaňa. Kosí trávnik pri dome číslo 47 vo Fantail Lane v Newbury. A potom postaví hojdačku pre Emu.“

2. kapitola

Ťrdce sa jej nepríjemne rozbúchalo, keď sa jej nad hlavou rozsvietil nápis Seatbelts. Teraz si to už nemôže rozmyslieť. Ani premýšľať, či to náhle rozhodnutie nebolo príliš unáhlené.

Ludia vedľa nej si balili veci, ktoré porozťahovali okolo sedadiel v priebehu sedemhodinového letu, upratovali notebooky a iPady, zakladali si knižky, skladali deky. Okienkom cez uličku videla blikajúce svetielka, ktoré sa s klesaním lietadla zaostrovali. V ušiach jej praskalo a zaliehalo.

Keď lietadlo začalo brzdiť, kolesá sa s buchnutím a poskočením dotkli zeme a motor sa rozozvučal. Bola naozaj tu, s peňaženkou plnou dolárov, adresou niekde v Brooklyne a kufrom plným zúfalo úsporného šatníka, ktorý by ju mal sprevádzať celými šiestimi mesiacmi. Pribalila si vôbec nejakú teplú bundu? Rukavice? V New Yorku je cez zimu predsa len dosť chladno, či nie?

Stále ešte premýšľala o vhodnosti či nevhodnosti všetkého, čo zabalila, no podarilo sa jej dostať zo seba priškrtené „dovidenia“ adresované usmievavým letuškám. Okrem toho premohla obrovské nutkanie schmatnúť jednu z nich za ruku a škemrať, aby ju zobrala do Londýna, keď poletí späť.

Je to len únavou, povedala si a plahočila sa ďalej tunelom, ktorý jej pod nohami zľahka vibroval, keď ním prechádzali drkotajúce kolieska kufríkov a ich rachotenie sa odrážalo od plechových stien. Mala pred sebou množstvo úloh: prejsť colnou kontrolou, nájsť si taxík, vysporiadať sa s cudzími ľuďmi a zariadiť si tu nový domov. Uplynulých pár hodín strávila v takmer príjemnom, no trochu zvláštnom útlme, kedy nemusela premýšľať o ničom inom, než o tom, aký si pustí film, či si dá hovädzie alebo kuracie mäso a ako otvorí vrecúško, v ktorom bola zabalená zemľa.

Zovrela rúčku príručnej tašky, akoby jej to mohlo nejako dodať odvalu, a vydala sa za prúdom ľudí, z ktorých väčšina zjavne vedela, kam sa ponáhľa. Zabočila za roh a vstúpila do ohromného priestoru pasových kontrol. Jej pohľad okamžite zamieril k stropu, odkiaľ visela americká vlajka. Žalúdok sa jej zovrel nervozitou.

Papiere mala rozhodne v poriadku, ale o kontrolách v USA počula priam hrôzostrašné historcky. A nevyzeralo to dobre. Otvorených okienok bolo už len zopár a rad bol neskutočne dlhý. Pozrela sa na ľudí pred sebou, pevnejšie zovrela pas a pokúsila sa tváriť nevinné, ako by sa snažil každý, keby mal okolo seba ozbrojené hliadky s drsným výrazom s jasným posolstvom – bez váhania strieľame a ani pri tom nemrkneme.

Keď sa konečne dostala na rad, bola vyčerpaná, ale tiež podráždená. Lietadlo pristálo už pred hodinou a pol a jej telo fungovalo podľa britského času. Okrem toho bola zvyknutá na európsku ľahostajnosť a lakonické prehliadky. Tento zdĺhavý proces vrátane snímania sietnice a tiež otláčkov prstov v nemožnú hodinu, keď ju boleli nohy a bolo jej na omdletie, sa podpisovali i na jej vycvičených zásobách láskavosti. Ubiehala jedna dlhá minúta za druhou a úradník v stredných rokoch si ešte stále starostlivo prezeral jej pas. Na tvári mal kamenný výraz, obočie stiahnuté a medzi nimi vrásky. Zahľadel sa na ňu, potom do pasu a znova na ňu. Zovrel sa jej žalúdok a ako bola celá omámená, takmer sa jej podlomili kolená. Úradník sa znova pozrel do pasu.

„To myslíte vážne?“ spýtal sa a oči sa mu rozšírili, keď sa opäť pozrel do pasu a na ňu. „Lady Sophie Amelia Bennings-Beauchampová.“ Chvíľku jej trvalo, než sa naladila na jeho americký prízvuk, a potom pokrčila pleciami, prikývla a nahodila úsmev, ktorý akoby hovoril: *čo sa dá robiť*.

„Máte v taške korunku?“ Jeho priama otázka v sebe niesla podivuhodnú zmes agresivity a zvedavosti.

Nejaký škriatok ju prinútil so všetkou vážnosťou odvetiť: „Tentoraz nie. Väčšinou s rodinnými šperkami necestujem.“

„Výborne, slečna. Alebo by som vám mal radšej hovoriť vaša jasnosť?“

„Hovorte mi len Sophie.“

Vyzeral šokovane.

„Alebo slečna Benningsová,“ dodala s úsmevom a mala radosť, že sa jej podarilo prelomiť ten jeho desivo vážny úradnícky výraz.

„Nie, slečna Bennings-Beauchampová.“ Vyslovoval to ako *Bo-učempová*, ale rozhodla sa mlčať. V túto nočnú hodinu nič vysvetľovať nebude.

Naklonila sa dopredu a zašepkala: „Snažím sa cestovať inkoognito. Preto som len slečna Benningsová. Je to tak jednoduchšie.“

Prikývol, dal si prst na ústa a pohľadom prebehol priestor za ňou. „Ani muk.“

„Ďakujem.“

„Bolo mi potešením, lady Bennings-Beauchampová.“ Mrkol na ňu, ale potom sa zamračil. „Ste tu pracovne?“ Obočie mu kleslo, až mu takmer prekrylo oči. „Vízum L1.“

„Otec moje dedičstvo prehral v stávkach,“ zašepkala Sophie kútikom úst. Začínala si to užívať.

„To sú mi ale veci.“ Zavrtel hlavou a posmutnel. „To je teda zlé, vaša jasnosť.“

„A predať rodinné cennosti som nemohla, tak som si musela nájsť prácu.“

„No, to sa mi teda nezdá správne,“ zarazil sa a celá tvár sa mu súcitne stiahla, potom však úctivo pokýval hlavou a dodal: „No je to pre vás dobré, jasnosť.“ Na okamih sa odmlčal a potom sa rozpamätal na svoju úlohu. „A kde budete v priebehu svojho pobytu bývať?“ spýtal sa podľa naučeného scenára.

Odrecitovala mu adresu, ktorú sa naučila naspamäť.

„Brooklyn?“

„Áno,“ odvetila Sophie a pousmiala sa nad jeho zjavným sklamaním. „Nie je to tam pekné?“

Napriamril sa a podvihol bradu. „Narodil som sa tam a vyrástol, slečna. Teda, vaša jasnosť. Brooklyn...“ zarazil sa, „... sa za posledné roky dosť zmenil. Teraz je to také móдне miesto. Nie ako za našich čias. Hádám sa vám tam bude páčiť.“

„Určite áno.“

„Môžem sa vás na niečo spýtať?“

„Iste.“

„Poznáte sa s kráľovnou?“ V očiach mu blýskalo nadšené očakávanie. Sophie sa napriamila, obozretne sa poobzerala a keď sa k nemu otočila, pohľadom akoby ho varovala, že jej odpoveď bude prísne tajná. Stíšila hlas: „Áno, rodina trávi každý rok Veľkú noc v Buckinghamskom paláci. Princ Philip je úplný miláčik a deti Williama a Kate sú skutočne rozkošné. Nikomu však neprezradte, že som vám to povedala. Nemáme o tom hovoriť.“

Rýchlo si priložil ukazováčik k čelu, akoby salutoval, a prikývol. „Ani muk. No pozdravujte ju odo mňa. Volám sa Don. Don McCready.“ Celý sa rozžiaril. „Až poviem svojej žene Betty-Ann, že som vás stretol, bude vo vytržení. Ona kráľovskú rodinu jednoducho miluje.“

* * *

Taxík uháňal ulicami a okolo sa mihali neónové svetlá. Cesta bola aj počas noci dosť rušná. Sophie nakrčila nos nad nepríjemným zápachom nejakého jedla zo škatuľky, ktorý sa vznášal nad zadnými sedadlami ošumelého taxíka. Nepáčila sa jej ani škaredá kovová mriežka oddelujúca priestor cestujúcich od vodiča, ktorý k nej bol navyše nepríjemne ľahostajný. Na palubnej doske mal pripevnený mobil, z ktorého sa rinul prúd španielčiny, prerušovaný len občasnou jednoslabičnou odpoveďou taxikára. Oprela sa do otrhaného sedadla a cez poškriabané okienko sledovala okolie, ktoré míňali.

Vyzeralo to ako Amerika, ktorú ako dieťa videla v televízii, keď sa pozerala na staré epizódy seriálu *Newyorskí policajti*. Po chodníkoch sa prechádzali ľudia všetkých rás. Nechtové štúdiá si podávali ruku s pneuservismi a všetko akoby sa volalo trochu inak. Vyvolávalo to v nej pocit neistoty rovnako ako neznáme značky fastfoodov: *Golden Krust*, *Wendy's*, *Texas Chicken & Burger*. Ešte aj všadeprítomné značky *McDonald's*, *Dunkin Donuts* a *KFC* jej pripadali iné, hoci vyzerali rovnako.

Na okamih ju prepadla túžba poklopkat' taxikára po pleci a požiadať ho, aby sa otočil a zobral ju zasa späť. Zhlboka a roztrasene sa nadýchla. *Vzchop sa, Sophie, takto si sa rozhodla. Bola to tvoja voľba.*

Vytiahla telefón a znova si prečítala e-mail s pokynmi. Firma jej vybavila byt s jednou spálňou v blízkosti metra niekde v Brooklyne, aby sa ľahko dostala do práce. Na chvíľu si predstavovala poskakujúci balónik nad Meliným stolom. Jej stôl po Brandi Baumgartenovej bude na ňu pripravený čakať hneď v pondelok – len nejakých tridsaťjeden hodín od tejto chvíle. Posunula si obrazovku, aby sa znova pozrela na mapu metra, ktorú si stiahla. V porovnaní s londýnskym metrom, na ktoré bola zvyknutá, jej toto pripadalo príšerne zložité. Zhlboka sa nadýchla a prišla na to, ako sa dostane do práce.

Taxík spomalil, pretože zišli z diaľnice do ulíc s množstvom barov a pulzujúcim životom. Sophie si všimla, že sa sem hrnú davy ľudí a vonkajšie terasy sú plné. Všade naokolo bolo toľko národností, až mala pocit, že v baroch a reštauráciách v rovnakej chvíli sedia ľudia z celého sveta. Vtom brzdy taxíka náhle zaškripali a skôr ako úplne zastavili, vodič sa k nej otočil a vyštekol: „Štyridsať dolárov.“

„Už sme tu?“ spýtala sa a cez okno na aute si prezerala niekoľko výkladov pred sebou.

„Číslo 425 – áno, je to presne tu, madam,“ odvetil a skoro opovržlivo ukázal palcom. „Presne, ako ste chceli.“